

-İSTANBUL'U GEZİYORUM- 2

Şirin

Belgrad Ormanı'nda

Birsen Ekim Özen

PİKNİK HAZIRLIKLARI

Okulun en şamata günleri okul gezisine gidildiği günlerdir. O gün ders falan olmaz. Yanımıza ders kitabı da almazız. Evden yiyecek, içecek getirilir. Eğer gidilecek yer müze gibi, kırılacak şeyleri bol olan bir yer değilse geziye top da getirilir. Müzeye giderken top götürülmez, çünkü o acayip heykeller ya da süslü tablolar top gerçeğiyle tanışmamalıdır. Toplar sanattan anlamaz, çarpar.

Bu sabah biz de geziye gidiyoruz. Kitaplar olmadan, üstelik de eşofmanlarla geldik. Hoplayıp zıplayabileceğiz. Topumuz, ipimiz, piknik örtülerimiz, yiyeceklerimiz falan da var. Yani bir müzeye değil İstanbul'un en güzel ormanlarından birine, Belgrad Ormanı'na gidiyoruz.

Annemin dediğine göre ooooook eski olan bu orman bizim semtte olan kocaman parkı 'ham' diye yutabilecek kadar buykm. Ben bir kere gitmiştim. Hayal meyal hatırlıyorum. Hafta sonları çok kalabalık olduğundan babam oraya gitmek istemez. Hafta içi de çalıştıkları için biz bu güzelim ormana gidemeyiz. O yüzden ğretmenimiz Belgrad Ormanı'na gideceğiz deyince doğal olarak çok sevindim.

Daha nceki gezimden aklımda kalan en güçlü Şey Belgrad Ormanı'nda ne kadar çok ağaç olduğuydu... Oradaki ağaçlar, yeşillik görmeye alışık olmayan apartman çocuklarını birkaç dakikada Őoka sokabilir. İçinde kaç ağaç olduğunu bilmediğim muhteşem ormanda kaç hayvan yaşıyordur onu da bilmiyorum. Yanıma birazcık da kuş yemi aldım ki kuş görürsem besleyebileyim. **Cebimde sakladığım yemi bahçede bizimkilere gösterince hepsi ne kadar düşünceli olduğumu söylerken bir tek kişi benimle alay etti.**

– Getire getire bunu mu getirdin! Sen o ormanda ne yaşadığını sanıyorsun ki! Hahaha!

Hombili'ye ters ters baktım.

– Deve yaşamıyordur herhâlde! Mantıklı düşündüm, kuş vardır diye yem getirdim. Deve yemi mi getirseydim? Bunda gülecek ne var?

Hombili birden ciddileşti.

– Deve yoktur tabii ama orada başka bir şey var.

Ne var ki acaba?

– Adanı meraklandırmayıp ne olduğunu söylesene Hombili!

Hombili, Kıvrır'ın sorduğu bu sert soruya fısıltıyla cevap verdi:

– Orada Kocaayak var!

Kocaayak mı? O da ne?

Hombili cebinden bir fotoğraf çıkardı. Fotoğrafta kocaman bir ayak izi vardı. Hepsisi bu!

– Eeee bu ne demek şimdi?

– Kıvrır, bence bu ayak izine karşı daha saygılı olmalısın. Bu ayak izi Kocaayak'a ait ve henüz onu yakalayabilen olmadı. Beş yüz yıldır o ormanda yaşadığı söyleniyor. Hatta onun için ormanın gerçek sahibi diyenler bile varmış.

Hombili neler diyor böyle? Annem bu Kocaayak olayından bana hiç bahsetmedi. Ormanda öyle şey yaşasa benim gitmeme izin vermezdi. Bu Hombili çok fena atıp tutuyor bence. Lokum da öyle düşünüyor olmalı ki elimi sıkı sıkı tuttu. Ben de ondan kuvvet alarak avaz avaz bağırdım:

- Kocaayaklı diye ben kimseden korkmam. Ayaklarım küçük olabilir ama zekâm çok büyük!

Herkes beni alkışlarken Hombili “Sen görürsün gününü!” der gibi baktı. Ben ise ona “Sen neyin peşindesin?” diye soramadan öğretmenimiz bir anda ortaya çıktı.

- Zekâm çok büyük diye bağırmanın sebebini öğrenebilir miyim acaba Şirin-
ciğim?

Öğretmenimiz karşısında çok iddialı cümleler kurmamak gerektiğini çoktandır biliyorum. Sen çok iddialıysan o daha da iddialı problemler sorabiliyor. Şimdi durup dururken problem seviyemi orta seviyeden zora çekmeye gerek yok.

- "Zekâm çok büyük." dedim...
Yani hayal ürünü şeylere inan-
mayacak kadar büyük öğret-
menim, yoksa kesirli problemleri
çözmeye ancak yetiyor.

Herkes öğretmenimize sorular sormaya başlayınca öğretmen de benimle daha fazla ilgilenemedi. Diğerleri, bitmek bilmeyen tekrarlarla otobüsün kaçta kalkacağını, oraya gitmenin ne kadar süreceğini, kusan olursa ne yapılacağını, akşam kaçta döne-

ceğimizi, gittiğimiz yerde internet olup olmadığını falan sordular. Öğretmenimiz de her biri en az 8 kere sorulan bu sorulara hep aynı cevapları vererek sabrını geliştirdi.

 Ben sırt çantamda annemin önceki akşam yaptığı börekleri taşıyorum. Lokum da kek getirmiş. Volkan ise bize bir sürprizi olduğunu söyledi. Okula gelmeden önce de bu sürprizle ilk önce kendi hayatını renklendirmiş. Evet, aynen böyle söyledi. Onun ne getirdiğini görünce sevinçten delirecekmışiz.

 Hombili'nin çantası ise fazlasıyla dolu ama bize çantanın içinde ne olduğunu söylemek istemiyor herhâlde. “Ben sadece bir paket bisküvi getirdim.” diyor. Bu kocaman çanta bir tek bisküvi ile bu kadar